

G. P. Brammers prædiken pinsedag

Taler

Gerhard Peter Brammer
Biskop

Dato

15. maj 1864

Sted

Aarhus Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 14, vers 23-

1 Christi Fred

Du vil jo, himmelske Fader, at vi skulle være glade i vore Høitider, i de Høitider, Du har givet os i din Kirke. Dette skal være vor kirkelige Festglade, at vi troede frem for dit Aasyn i din eenbaarne Søns Navn, ihukommende dine vidunderlig store og naadefulde Gjerninger. Og Du lod denne Høitid, denne Pintsefest oprinde for os. I dit Huus seer Du os forsamlede, Jesu Navn hører Du os paakalde. Men Du seer ogsaa, at Meget udtrykker vort Sind, Du hører ogsaa mange dybe Sukke fra vore Hjerter.

- 10 O, Du trofaste, barmhjertige Gud! kom ihu, at vi ere Støv og Aske og skjænk os selv din Hellig Aands Kraft til at løsrive vore Sjæle fra hvad der adspreder og bekymrer dem i Verden, din Hellig Aands Kraft til ret at betænke hvad der tjener til vor Fred og til at hige og gribe derefter, din Hellig Aands Kraft til at være glade for dit Aasyn i denne vor Pintsehøitid og til at glæde hverandre i din
- 15 Kjærligheds Samfund! Amen.

Text: Joh. Evgl. 14de Kapitel 23de Vers til Enden.

- "Hvor deilige ere paa Bjergene hans Fødder, som bringer det glade Bud, som
- 20 lader høre om Fred, som bringer godt Budskab, som lader hyre om Salighed, som siger til Zion: din Gud er Konge!" Saaledes lyder et prophetisk Trøsteord til Zion paa en stor Trængselstid.¹ Med længselsfulde Blik skuede Zions fangne Datter, Jerusalem, til Bjergene i Haab om derfra at
- 25 skulle høre et glædeligt Budskab, Befrielsens Budskab, som Fredsherolderne havde at bringe. Fredsherolderne hurtige, glade Gang paa Bjergene var skjøn for Israels Øine; thi det var som om Gud lod sin Kærligheds Sol kaste sine Straaler

paa deres Fødder. For Israel, det Folk, der fremfor alle blev kaldt Guds Folk og
30 havde ifølge hans uudforskellige Villie en Bestemmelse som intet andet Folk i
Verden, blev ved de sande Propheter det indre Blik opladt for Krigs
Vederstyggelighed og for Freds Velsignelse, for Guds tugtende eller
beskjemmende Styrelse under Krig og Fred og for hans, Zions Guds, almægtige
Herredømme over alle Jordens Riger og Konger. Vel var det ofte Israel
35 beskikket at skulle føre Krig; men Fred, evig Fred skulde være Maalet for Guds
Folks Krige; og det ikke saaledes, at undertvungne Folkeslag skulde forblive i
Sjælemørke og vandre i Trællepænger fra Slægt til Slægt. Et saa hovmodigt og
hjørteløst Maal var af dets Viismænd sat Grækerfolket, hiint høitbegavede efter
Viisdom søgende Folk, for dets Erobringskrige. Men for de seirende Krige, som
40 Israels Gud, den eneste sande Gud, lod sit Folk føre, og for de Nederlag, af
hvilke han opreiste det, laa der en guddommelig Kærlighedstanke til Grund: at
forberede Tidens Fylde, i hvilken den evige Fredsfyrste skulde fødes, hvem han
sendte af sin forbarmende Kjærlighed til Forløser for alle Folkeslag og under hvis
Scepter han vilde forene alle Menneskesjæle, der vilde hengive sig til ham i
45 oprigtig Kjærlighed og Lydighed. Ved et frydefuldt Fremsyn stod hiin Tid den
gamle Seer for Øie.

Hans Ord om de kjærkomne Fredsherolder paa Bjergene udlægger
Hedningernes Apostel om Evangelister, som i Jesu Navn udgik i den vide
50 Verden for at forkynde hans gode, glædelige Budskab.² Fred, evig, salig,
himmelsk Fred er Grundtonen i dette Budskab. Have I ikke hørt, ikke opfattet
det i den himmelske Hærskares Lovsang paa nogen Julemorgen? Har der ikke
været nogen Paaskeaften, hvor den korsfæstede og opstandne Jesus aabenbarede
sig for Eders bedrøvede og frygtsomme Hjerter med sin trøstefulde Fredshilsen?
55 Og da I nu, i denne Stund, lyttede til Pintse-Evangeliets, begjærede Eders Sjæle da
ikke fuldeligere end forhen at tilegne sig den Arv, som deri er dem
testamenteret? "Fred lader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder. Jeg giver Eder den
ikke som Verden giver" — hed det i Jesu Testamente til sine Venner, da han
forberedte dem paa, at han vilde gaae bort fra dem til Faderen. Visselig har
60 denne Arv ofte forhen været Eder tilbuddt; visselig var det saare bedrøveligt, om
Nogen iblandt Eder, som dog saa ofte have hørt Evangeliet om den, aldrig
forhen havde i nogen Maade tilegnet sig den. Have I det? Pintse var for det
gamle Israel en Høstfest. Enhver iblandt os prøve sig selv for uden
Selvforblindelse at see, hvad Frugt dette Aars strenge Tilskikkelser og Festdage
65 og milde Evangelier har baaret for vor Fremveksel i Herren! Men Plougmanden
gaaer nær ved Høstmanden paa Herrens Ager. Han, som i Vaaren udsender

Livsenaa til at fornye Jordens Skikkelse, kommer atter i sin Langmodighed med sin levendegørende Kraft til de kolde, mørke, tilsluttede Hjerter! han glæde
70 Eder, som elske ham, om end kun med en svag og vaklende Kjærlighed, glæde Eder ved Forvisningen om sin uomskiftelige, uudtømmelige Faderkjærlighed!

Han oplive i denne vor Pintsefest af sin Miskundhed enhver god Spire i Eders Hjerter ved sin Hellig Aand, at han med sin Fred maa ene have Bolig i dem!

75 Efterat han opfoer over alle Jordens Bjerger og alle Himmelens Skyer og indtog sit Kongesæde ved Faderens høire Haand, satte han Nogle til et, Andre til et andet Embede i sin hellige Kirke, men os Alle til at være glade, trofaste Vidner om hans Freds-Evangelium.³ Dertil har han ogsaa i sin Naade kaldet mig. Nu lægge han paa denne Pintsedag Naade til Naade for mig til at udsige og
80 indprente, og for Eder til at modtage og følge en evangelist, en pintsefestlig Opfordring, hvorom jeg fornemmer hans Røst tale til mit eget Hjerte, den Opfordring:

Annammer Christi Fred som den Hellig Aands Pintsegave!

85 Har Du seet et Barn hvile karsk og glad og tryk ved sin Faders Barm som var der Sikkerhed for al Fare og ethvert Angreb; har Du fattet den inderlige Kjærlighed og fulde Tillid, i det Blik, hvormed Barnet saae op til sin Faders milde Øine, da har Du en Forestilling om, hvad Fred vil sige. Og dette Fredens Billede er dog
90 kun taget af forkrænkkelige Menneskeforhold. Men der gives i guddommelige Forhold, i Forholdet mellem Gud Fader og Gud Syn, en Fred, som overgaaer al Forstand. Den besynges, med en liden Ændring, saaledes i et aandeligt Digt:

Guds Fred, som den fandtes

95 Ved Faderens Barm,

Guds Fred, som den vandtes

Ved Frelserens Arm,

Guds Fred, som den throner

Hvor Kjærlighed boer,

100 Guds Fred, som den toner

I Hytter as Jord.

Født af Gud fra Evighed, Eet med Faderen, den levende, almægtige Kjærlighed, hvilede Guds eenbaarne Søn i salig, uforkrænkelig Fred ved hans Barm. Og med
105 et fuldkommen reent og uskyldigt Barnehjerte, som var opfyldt og

gennemtrængt af Guds Fred, lod han sig føde til Verden. Vel kom Verdens
 Fyrste med sin Fristelse og ved sine Redskaber til ham, men havde slet ingen
 Deel i ham. Som et uskyldigt Guds Lam vandrede han i Verden, i den Verden,
 110 som laa i det Onde, havde Strid med Gud, den Retfærdige, og kunde ei selv
 erhverve sig Fred med ham. Da hengav det uskyldige Guds Lam sig til et
 Udsoningsoffer for den bredefulde, fredløse Verden, at den skulde kunne saae
 Fred med sin Skaber. Som Verdens Frelser fornegtede Jesus sig selv, lod sit
 Hjerter føle Sjæleangst istedenfor uforkrænkelig Glæde og Tryghed. Ja, naglet
 115 paa Korset lod han Verdens Synd gjøre Skilsmisse imellem sig og Faderen, saa at
 han der maatte udbryde: min Gud, min Gud, hvi haver Du forladt mig! Da blev
 det opfyldt hvad Propheten, der i det Fjerne havde skuet Evangeliets
 Fredsherolder, forud i Aanden hørte og skrev om deres naadefulde Budskab:
 For vore Overtrædelser er han saaret, for vore Misgjerninger er han knuset, os til
 120 Fred laa Straffen paa ham.⁴ Og da han som Seierherre over Død og Grav og
 Mørkets Drot var opstanden fra de Døde, blev det aabenbaret, at Faderen havde
 taget hans Forsoningsoffer fyldest, at han ved sin Frelserarm havde tilkæmpet
 dem Guds Fred, som vilde lade sig frelse af ham. Optagen som Gud og
 Menneske i Herlighed, deelagtig i den guddommelige kjærligheds Glæde, Magt
 125 og Idræt, lader han sin Fred, den, han selv nyder, og den, han vandt for sine
 Forløste, neddale i deres Hjerter. Have I ikke fornummet det? Er det Eder en
 kold, ufrugtbar Lære, jeg foredrager? Kan jeg blot henpege til længst fremfarne
 Aarhundreder, til Apostlernes og Martyrernes Tidsalder, for at vise Eder
 Menneskehjerter, "Hytter af Jord", i hvilke, trods Verdens Storme og Fjenders
 130 Angreb og Venners Frafald, Guds Fred boede og byggede og priste Herren for
 Hvilen under hans Vinger, for den Kærlighed, som aldrig affalder, og for det
 Haab, som aldrig beskæmmes? Nei, Gud være lovet, der ere endnu christne
 Hjerter, i hvilke, til Verdens Forundring og Engles Glæde, Guds Fred toner klart
 og yndigt under Jordelivets Forvirring og Ufred, ja synger Herren Lovsange som
 135 hans piinte Vidner i Fængelet i Philippa.⁵ Ogsaa Eders Hjerter — o maatte I
 med hellig, ydmyg Bæven have erfaret det! — har Herren skjænket Streng,
 hvorfra hans Fred skal tone. Dertil, I døbte Menneskebørn! ere de bestemte;
 men hvorved skeer det? Derved, at den Hellig Aand bevæger dem.

140 Kommer i Hu og lægger Eder paa Sinde, hvad I nylig hørte i Dagens evangeliske
 Text, at førend vor Mester, Frelser og Herre lovede at efterlade Apostlerne sin
 Fred, forjættede han dem, at Trøsteren, den Hellig Aand, hvilken Faderen
 skulde sende i hans Navn, skulde lære dem alle Ting og paaminde dem om alt
 det, som han havde sagt dem. Hvad den trofaste Mester, paa hvis Læber der ei

var Svig, tilsagde sine første Disciple, gjælder ogsaa os med alle hans Kirkes Børn, som skrevet staaer: alle dine Børn skal være Herrens Disciple, og stor Fred skal dine Børn have.⁶ Af den Trøster, som udgik fra Faderen og Sønnen til Kirkens førstefødte Børn og som bliver evindelig i Kirken, skulle ogsaa vi lære hvad der tjener til vor Fred med Faderen ved Sønnen.⁷

At de Ugudelige ei have Fred, lære vi i det Ord, som Aanden har indgivet;⁸ og er der Nogen iblandt os, som ganske er uden en sørgelig, bitter, beængstende Erfaring derom? Nogle Mennesker bekjende deres Hjerters Uro og søge Trøst og Hjælp derfor. Andre fordølge af Stolthed og Mistillid for Mennesker, ogsaa for hvem, der vilde henvise dem til den himmelske Læge, hvor uroligt deres Hjerter banke ikke formedelst en legemlig, men formedelst en sjælelig Sygdom. Mange søge i Verdens Adspredelser at dæmpe deres Samvittigheds Uro ligesom man vugger Børn i Søvn. Var det dem muligt, vilde de ligesom Dyrene helst undlade at tænke paa Fremtiden især paa Døden og Dommen. Mange ville ikke vide, tør ikke tænke sig, at det, der fattes dem, er Fred med Gud. For den Hellig Aands Vidnesbyrd ere de døde; men naar nogen Prophet eller Præst med Verdens falske Tunge raaber: „Fred, Fred,” da ere de lydhøre.⁹ Bedaarede af Løgn og bedragende sig selv forstaae de ikke, at den sande Fred findes kun i den hellige, almægtige, salige Guds Samfund paa Jorden og i Himmelen. Thi det naturlige Menneske fatter ikke hvad der hører Guds Aand til Kjende derimod I, mine christne Venner, Fredens Vei paa Jorden, forstaae I, at den skal vandres i Tro for Guds Aasyn med rene Hjerter, indtil de Vandrende naae til Indgangen i Saligheds lyse Himmel, hvor Herren skues Ansigt til Ansigt, vide I dette, da er det skeet Eder ved den Hellig Aands Oplysning gennem Guds Ord.

Men er Kundskaben om Freds-og Saligheds-Vilkaarene Eder til Trøst eller til Forfærdelse? Er Eders Tro stærk eller svag? Vandre I stadig for Guds Aasyn til det himmelske Jerusalem uden at see til Høire eller Venstre i Verden? Er der i Eders Huus et Fredspaulun, som ingen Fjende kan berøve Eder? Ere I saa rene af Hjertet, at I kunne prises salige, fordi I skulle see Gud? Hver prøve sig selv i Oprigtighed og give Guds Langmodighed Tak, fordi han endnu lod en Naadesdag oprinde, og den Hellig Aand Tak for enhver Deelagtighed i Guds Riges Retfærdighed, Fred og Glæde! Men Ingen holde sig for god og ophøiet til med de Ydmygtbedende at sukke: Skab mig et reent Hjerte, o Gud, og forny en stadig Aand i mit Inderste! Forkast mig ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Hellig Aand fra mig!¹⁰ Vel maae vi sukke saaledes, da vi af Naturen ere Verdens Børn og ere ikke ved vor egen Dyd og Fortjeneste bedre værd, end at Gud skulde i sin

185 Fortørnelse over vore Hjerters Ureenhed og vor gode Villies Ustadighed vende
 sit Ansigt bort fra os: men af Naade har han kaldt os til sine Børn ved
 Gjenfødselsens og Fornyelsens Bad i den Hellig Aand, af Naade har han ved sit
 Ord lært os at kjende sin eenbaarne Søn Jesum Christum som Veien, den eneste
 Vei, der fører til hann Huus, den evige Freds Bolig i det Heie, af Naade lader
 190 han sin Aand virke Troen paa Jesum og Kjærligheden til sig i vore Hjerter. Thi
 Ingen kan kalde Jesum Herre — være i Oprigtighed Hans Tjener og Tjenerinde,
 tilegne sig ham som sin Jesus, sin egen Frelser, — uden ved den Hellig Aand; og
 have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesum Christum, paa hvem vi troe, da er
 det ved den Hellig Aand, at Guds Kjærlighed udgydes i vore Hjerter som en
 195 vederqvægende og frugtbargørende Strøm.¹¹ Med Vederqvægelsen følger
 Frugtbarheden som efter en mild Foraarsregn. I den Hellig Aands Samfund
 annammes Jesu Naade og Guds Kjærlighed.¹² Hos dem, der holdt Herrens Ord
 af Kjærlighed til ham, lovede han i Dagens Evangelium at tage Bolig med sin
 Fader. Det er ikke Guds Villie, at Du skal gaae ud af Syndens Fængsel som en
 200 dødsdømt Majestætsforbryder og Landsforræder, der bliver benaadet med
 livsvarig Landsforvisning. Men det er Guds Villie, at Du som en forloren Søn,
 hvem Faderen tog til Naade, skal blive i Følelsen af din Fred og glæde Dig ved
 hans Kjærlighed i hans Huus, udsyrende din bestikkede Deel af Husets Gjerning
 med en ny Lydighed, Taknemligheds villige Lydighed, i en ny Aand, den
 205 glade, barnlige Kjærligheds Aand. Om den Aand talede Gud Herren ved sin
 Prophet Ezechiel til sin Pagts Børn: Jeg vil borttage det Steenhjerte af deres Kjød
 og give dem et Kjød hjerte, paa det at de skal vandre i mine Skikke og holde mine
 Bud og gjøre dem, og de skal være mit Folk, og jeg, jeg skal være deres Gud.¹³

210 Dette prophetiske Ord om den nye Aand og det modtagelige Hjerte blev i sin
 Fylde og Herlighed op fyldt paa den første christelige Pintsefest. Om den gamle
 Pagts Love, Forjettelser og Trusler frembar den jødiske Pintsefest hellig
 Erindring og Paamindelse. Men paa den christelige Pintsefest blev den Hellig
 Aand selv udsendt til den nye Pagts Børn, at de skulde annamme Sind og Kraft
 215 til at opfylde hvad Herren, deres Gud og Fader i Chrifto, bød dem, efterat han
 havde stiftet den nye Pagt, Fredens Pagt, med de bedre Forjettelser. I ere
 medoptagne i den nye Pagt og ved Eders Daab indskrevne som Medarvinger i
 Christi Testamente. Om hans Fred har jeg paa denne Fest talet Noget til Eder.
 At det er ved den Hellig Aand Christi Fred bliver os tilbudt og skjænket, har jeg
 220 villet drage Eder til Minde. Og hvad var hermed min Hensigt, mit Ønske for
 Eder, min Bøn til Gud? O, skulde Nogen iblandt Eder kunne drage i Tvivl, at
 det var og er min Hensigt, mit Ønske, min Bøn, at dog Ingen iblandt Eder maa

225 staae den Hellig Aand imod, men at I maae paa denne Pintsefest mægtigen
fornyes i hans Samfund med Christi velsignede Fred! I kjære, kjære Christne!
maatte der da paa denne Dag ved Guds Naade skee Noget med Eder i Lighed
med hvad der skete paa de Christnes første Pintsefest!

230 Hvad I kunne, det skulle I selv gjøre for at fornyes i den Hellig Aand og lade
Christi Fred gennemtrænge Eders Hjerter. Som hans første Disciple vare
forsamlede hiin Pintsedag i Jerusalem, ere I her øiensynlig forsamlede for at
holde Pintse hellig. Maatte hans Øie, som seer i det Skjulte, finde hos Eder, som
han fandt hos dem, Eendragtighed, fælleds Tro, gjensidig Kjærlighed, trofast
235 Sammenhold i at styrke og trøste hverandre under Forventning af den forjettede
Time! Er det — som vi bede — hans naadefulde Villie i denne Time at lyste sit
Aasyn paa Eder og give Eder Fred i en ny Pintse-Velsignelse, da griber den
beleilige Tid, oplader Eders Hjerter vidt, at Herrens Fred kan trænge ind i alle
Lønkamrene, og bøier med ydmyg Glæde Eders Hoveder til at modtage den nye
Velsignelse!

240 Med en pludselig Lyd, der lignede et fremfarende vældigt Veir fra Himmelen,
begyndte den Hellig Aands vidunderlige Komme paa hiin Pintsefest. Huset,
hvor Disciplene sadde, fyldtes af den voldsomme Storm, saa at Jorden maa have
skjælvet under deres Fødder; men ikke mindre bævede Menneskehjerterne.
245 Forbavset og forfærdet blev den sammenstrømmende Mængde. Det maa saa
være, at den faldne Skabning forfærdes ved ethvert Tegn, ethvert Sendebud,
enhver overordenlig Kaldelse fra sin hellige, retfærdige Skaber. Det maa saa være,
Du forsagte, syndbetyngede Samvittighed, at Du forfærdes, naar det tykkes Dig,
at Du fra Himmelen hører en Lyd, som ligner Domsbasunens. Men vær ikke
250 forsagt til Fortvivlelse; bliv ikke forfærdet, saa at Du ei vil lade Dig trøste! Det
var Dig gavnligt og nødvendigt, at Du i dyb ydmygelse følte din Ufred og
Hjælpeløshed; men er du bleven vakt af din dødlignende Søvn ved din hellige
Lovgivers, din retfærdige Dommers, din himmelske Konges vældige Røst, da lyt
med Haab og Tillid til hans barmhjertige Tilsagn: I det Høie og Hellige vil jeg
255 boe, men og hos den Sønderknuste og Ydmyge i Aanden, til at gjøre de Ydmyges
Aand levende og levendegjort de Sønderknustes Hjerter.¹⁴ Lad Dig læge, lad Dig
opreise, lad Dig levendegjøre af ham, at Du skal faae Fred, ikke Dødens Fred i
den mørke Grav, men Livets Fred i Kærlighedens lyse Himmel!

260 Der viste sig for Disciplene Tunger som af Ild, der fordeelte sig og satte sig paa
enhver af dem. Saaledes skete Indvielsen for Lysets udvalgte Apostler, Fredens

til den vide Verden udsendte Evangelister. Men Gud, som sagde, at Lyset skulde skinne frem af Mørket, har ogsaa villet lade det skinne i Eders Hjerter til at oplyse Kundskaben om Guds Herlighed i Jesu Christo.¹⁵ Dersom I ikke lade denne Verdens Gud forblinde Eders Sind i Vantro, er Fredens Evangelium ikke skjult for Eder. Ofte, ja endnu i denne Time er det Eder forkyndt. Skulde I dog ikke hellere lytte derefter end efter Hadets vilde og Frygtens ængstelige Raab, som høres i Verden? I ønske Hvile for Eders Sjæle. Nu vel, saa beder til Lysets og Fredens Gud, at den Hellig Aands Lue maa fortære alt hvadsomhelst verdsligt Væsen, der endnu mere eller mindre forhindrer Eder i med Troens klare Øine at see Fredsfyrsten, see, hvorledes han udrækker sine Arme til Eder i sin usigelige Venlighed og guddommelige Herlighed!

De bleve Alle opfyldte af den Hellig Aand, og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige. Alles, ikke blot Apostlernes Hjerter følte den himmelske Ilds Varme og udstrømmede i Lov og Priis over Guds store Gjerninger. Da Herren aabenbarede sig paa Sinai for sit Folk, turde det i sin Forfærdelse ikke tale. Men da han i sin Hellig Aand aabenbarede sig for sine fra forskellige Jordens Egne samlede Børn paa Pintsefesten, kunde de ikke tie med deres Glæde. Aanden uddeelte og uddeler endnu til Enhver som han vil, alt som den rette Tid er for os og som vi kan bære og skal benytte det. Men, christne Venner, Ingen iblandt Eder frygte, at han er glemt! Enhver iblandt Eder kom han jo i Hu, da I bleve døbt, og han har visselig siden villet glæde Eder med mangan god Gave. Ak! man kan stede Gaven fra sig, man kan bedrøve den kjærlige Giver. Ere I visse paa, at I ikke have gjort det? Samler i dag Eders Sind til at komme den Hellig Aands Velgjerninger, hans Besøgelsestimer i Hu, og takker ham af Hjertet for hver Gang, I fornå, at han traadte frem for Eder med usigelige Sukke og hjalp Eder at bede, og for hver Gang han lod Eder blive brændende i Andagt, naar I hørte eller læste de hellige Skrifter, og for mangt et andet Ham og Eder vitterligt Tegn, han skjænkede Eder paa sin Miskundhed og Trofasthed! Taler i Ydmyghed og Sanddruhed med hverandre derom, at den ene hellige Glød kan forøge den andens Lys og Varme, og at Kærligheden, som ikke bærer Nid, men glæder sig ved Sandhed, maa udbrede sin Fred saa meget videre og inderligere i Eders christne Samfund!¹⁶ Paa hiin tusindfold velsignede Pintsemorgen sammensmeltede de forskellige Tungemaal i den Hellig Aands Røst, saa at den Ene forstod den Anden, forstod, at de af eet Hjerter priste Gud, fordi han havde gjort den samme, store Naades-Gjerning imod dem Alle, lyst den samme Fred over dem Alle. Sprogforvirringen i Babel, hvorved den Ene misforstod og adskilte sig fra den Anden, var en Frugt af Menneskenes

hovmodige Selvraadighed. Misforstaaelse er et ondt Frø, som Løgnens og Hadets Aand udspreder aarle og silde i alle Jordens Lande og hvoraf mange giftige Urter opvoxe. De ere ikke sjeldne Planter, som man behøver at reise langt
305 bort for at finde eller at vente paa, at fremmede Folk skal bringe os; vil Du kjende dem for at vogte Dig for dem, har Du næppe nødig at søge dem i din Naboes Have; han kan maaskee ligesaa let finde dem i din. Menneske-Kundskab, seet i Christi Lys, Menneske-Kærlighed, luttret og opflammet af Christi Kjærlighed, er den Hellig Aands Naadevirkning.

310

Den Kirke, som han opfylder, har Rum for alle Folkeslag og han er en ufeilbar Tolk for dem alle i ethverts Tungemaal. Hvor hurtigt, vidunderligt hurtigt forstaaer ikke den ene troende Christen den anden og hvilken velsignet Frugt bærer ikke den gode Sæd, som de i et klart, oprigtigt, helligt Kjærligheds-
315 Samfund have udsaaet for Guds Rige! Jo mere Du i Ydmyghed lader Guds Aand raade over Dig, desto lettere vil Du have for at elske den, han fører til Dig som din Næste, og at kjende ham som din Broder i Christo. For faa Dage siden har jeg af sanddrue Læber hørt et nyt Exempel paa, hvor let christne Hjerter lære at forstaae hverandre og det ikke gennem fælleds Modersmaal og under
320 fredelige ydre Forhold, men ved den Hellig Aands Sprog og uagtet fjendtlige udvortes Forhold have ført dem sammen. En tydsk og en dansk Soldat laae nemlig ved Siden af hinanden i deres Sygesenge paa et Lazareth. Den ene læste i sit tydske, den anden i sit danske Testamente. Først stræbte de, uden at kjende hverandres Sprog, at finde de samme Skriftsteder og at sammenligne dem; men
325 efterhaanden oplede de Skriftsteder, som indbyrdes forklarede, udfyldte og bestyrkede hverandre. Saaledes førte disse saarede Krigere daglige Samtaler med hinanden som Fredens Børn; saaledes bleve de Troesvenner. Ogsaa vor Fred er Christus, som gjorde Eet af dem Begge og nedbrød Skillerummets Mellemvæg.¹⁷ Ogsaa vi skulle alvorligt — og paa hvilken Dag mere inderligt end denne? —
330 lægge os Apostelens Formaning paa Hjerter, at bevare Aandens Enighed i Fredens Baand.¹⁸

Dog — Christi Fred, Guds Herligheds Kundskab og hvad anden himmelsk Skat her blev os betroet, bære vi i skrøbelige Kar. Under ydre Trængsel og indre
335 Anfegtelse kan Freden i vort Bryst stundom synes at have maattet vige Plads for Tomhed og Ængstelse. Dog det synes kun saa i mørke Timer, hvorom det er vanskeligt at tale uden for Eder, kjære, prøvede Christne, som have erfaret hvad jeg mener. Lad mig forsøge at antyde det i en Lignelse! Et Menneske blev uskyldigt forfulgt af sine Fjender og saae sig forgjeves om efter en Ven og

Forsvarer. Hans gode Vaaben, hvormed han pleiede at kæmpe, forekom ham sløve. Da flygtede han ved Nattetid ud i en Skov. Der sank han udmattet ned og faldt i Søvn; men det var en urolig Søvn, idelig afbrudt af onde Drømme.

Saaledes hengik Natten; men da det blev Morgen, opvaagnede han under
345 Skovens lyse, maigrønne Løvtag. Han fandt sine Vaaben ved sin Side, og see, nu vare de ikke sløve. Han hørte Fodtrin. Var det hans Forfølgeres? Nei, det var hans Venners. De havde været ham troe, skjøndt han havde tvivlet derom; de havde været ham nær, skjønt han vidste det ikke. De kaldte paa ham: "staa op, lader os gaae herfra; Du kan det uden Fare. Og hør — hør — Kirkeklokken, som
350 Du ei længe har hørt den, ringer nu til Pintsehøitid. Lader os i vor Herres Fred og Glæde gaae sammen til Kirke!" Og han gik til Kirke med sine troende Venner og han gik derfra til sit atter trygge Hjem med Christi Fred i sit Hjerte.

Naar den sidste Fjende, Døden, trænger ind i vort jordiske Hjem og nærmer sig
355 vor Sotteseng, maatte det da, — o Kjærlighedens Gud, Du ville ikke fortørnes, fordi vi bede saa dristigt! — maatte det da være din Villie, Abba, Fader! at Noget skal times os i Lighed med hvad der, efter Folkesagnet, timedes hiin fromme danske Dronning, som qvad i sin Svanesang: "Himmerigs Klokker efter mig ringe: jeg længes efter de Sjæle!" Ja maatte vi under vor sidste Strid, ved den
360 Hellig Aands usvigelige Trøst i vort Hjerte, saligt fornemme, at nu bliver vor Hjemvee efter vort rette Fædreneland stillet, nu blive vi kaldte til en Kirkefest, hvis Jubeltoner aldrig forstumme, nu blive vi forenede med de dyrebare Sjæle, efter hvilke vi længtes, og med Dig, deres og vores Forløser, Herre Jesu, under din uforkrænkkelige Freds eviggrønne Palmer! Amen.

365

1. Es. 52. 7.

2. Rom. 10. 11-18.

3. Eph. 4, 11; 6, 15

4. Es. 53. 5.

370 5. AP. Gj. 16. 25

6. Es. 54. 13.

7. Joh. 14. 16

8. Es. 48, 22

9. Jer. 6, 10.

375 10. Ps. 51. 12-13

11. 1 Cor. 12, 3. og Rom. 5, 1. 5

12. 2 Cor. 13, 13.15

13. Ezech. 11. 19. 20.

- 380 14. Es. 57. 15.
15. 2 Cor. 4. 6.
16. 1 Cor. 12, 31; 13, 4, 6
17. Eph. 2, 14.
18. Eph. 4. 3.

385

Kilde

Brammer, G.P. Christi Fred: Pintse-Prædiken i Aarhus Domkirke den 15de Mai 1864. København: C. A. Reitzel, 1864. Digitaliseret af Det Kongelige Bibliotek.

Kildetype

390 Digitalt manuskript

Tags

Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Pinsedag, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/g-p-brammers-praediken-pinsedag>

395

400

405

410

415